

Така го помня Светослав Минков. Мълчалив, затворен, деликатен и стеснителен, с безподобно изящен хумор и добродушна ирония. Ала с точно око, от което нищо не убягва, нито хубавото, нито грозното.

Фани Попова – Мутафова

Приказка за завистта

Живееха двама съседи: Стоян и Иван. Стоян имаше магаре, а Иван нямаше. „Хубаво нещо е да си имаш магаре“ – мислеше си Иван, като гледаше магарето на съседа си. Загнезди се тая мисъл в главата му, впи се като пиявица в мозъка му и започна да го измъчва непрестанно. Но сиромаш човек беше той и не можеше да си купи магаре.

Стоян беше грънчар. Имаше си малка грънчарница и правеше от глина чудесни грънци и стомни, които шареше с жълта и зелена боя, а после ги товареше на магарето си и ги носеше за продажба в близкия град.

Иван пък беше калпакчия и умееше да шие хубави калпаци. Но не се радваше той на майсторлъка си. Оживяло му беше на сърцето магарето на неговия съсед. Винаги, когато Стоян минеше с магарето си покрай дюкяна на Иван, калпакчията оставяше работата си, заленваше се на прозореца и дълго гледаше щастливия си съсед, който крачеше гордо подир дългоухото си во животно. И лека-полека у него се събуди завист към съседа му.

Една привечер, както Иван си седеше и отупваше с пръчка един нов калпак, вратата на дюкяна се отвори и вътре влезе непозната жена, забулена с черна забрадка. Приблужи се тая жена до калпакчията и му рече:

– Добър вечер, Иване!

Погледна Иван жената и като продължаваше да тупа калпака, отвърна ѝ:

– Добър вечер!

А гостенката седна на едно трикрако столче и каза:

– Виж какво, Иване, дошла съм да ти помогна. Аз съм Съдбата. Светът е нареден така, че на човека все нещо не достига. Кажу ми едно твое желание, което ще те направи щастлив, и аз ще го изпълня веднага!

В това време Иван съгледа през прозореца своя съсед, който се връщаше с магарето си от града.

– Виждаш ли тоя човек? – рече калпакчията. – Моля ти се, убий магарето му!

И още преди да изрече тия думи, магарето на грънчаря се залюля и падна на земята, изпъна нозе и издъхна, поразено сякаш от мълния.

– На ти сега магаре! – извика усмихнат Иван. – И аз нямам магаре, но и ти не ще имаш!

И в същия миг през главата на калпакчията мина като светкавица мисълта, че и той можеше да има магаре, стига да бе пожелал това. Какво беше спечелил той от туй, че магарето на съседа му бе умряло?

– Сбърках! – рече Иван. – Моля ти се, съживи магарето на Стоян, пък и на мене дай едно като неговото...

Но в дюкяна нямаше вече никой. Чудната жена бе потънала сякаш вгън земя.

дюкян – малка работилница
продан – продажба

(със съкращения), Светослав Минков

1. Кое попречило на Иван да се сдобие с магаре?

2. Може ли да бъде щастлив завистливият човек?

Потърси отговора в текста.

3. Направи преразказ на приказката от името на калпакчията Иван.

4. Коя от пословиците най-точно изразява поуката от приказката?

- ☐ Който зло търси, зло намира.
- ☐ Който завидва, нищо не вижда.
- ☐ Който е завистлив, светът му е крив.